

[Energiministeren]

varmeforsyningslovens tvangsbestemmelser. Denne lov gælder jo for hele landet og har gjort det siden sin ikrafttræden den 1. september 1979, og fru Annelise Gotfredsen ved lige så godt som alle andre, at spørgsmålet om tilslutningspligt for den enkelte i henhold til denne lov alene afgøres af den lokale kommune. Sådan har loven været fra den trådte i kraft, og sådan bør den efter min mening blive ved med at være. Jeg har ikke bedt om en stramning af loven på det punkt. Derfor er det vildledning, der ligger i fru Annelise Gotfredsens sprogbrug, at disse tvangsbestemmelser skal følge i naturgassens fodspor. Jeg skulle hilse og sige, at det er nøjagtig samme regler, der gælder, hvis det er kraftvarmeprojekter, der er tale om. Også her er det den lokale kommune, der træffer den afgørelse alene.

Der er for mig at se ingen mystik i det forhold, at befolkningen er forvirret. Det er også et produkt af en aktiv og bevidst misinformation fra forskellig side om disse store projekter. Det er svært nok i forvejen med det komplicerede styringssystem – eller mangel på samme, havde jeg nær sagt – der er tale om. Og det kan altså gøres næsten uoverkommeligt, hvis man er negativt indstillet.

Det er rigtigt, at den revurdering af det samlede projekt, der blev sat i gang i forsommeren sidste år, endnu ikke er fremlagt. Vi er ved at være fremme ved de første konklusioner, som, det kan jeg sige her i dag, ikke ændrer det samlede billede, der hidtil fra min side har været lagt frem. Det er et spørgsmål om nogle marginale justeringer, først og fremmest på grund af, at der skal flere investeringer til, sådan som udviklingen har været, for at nå ud til kunder, der alt i alt danner det samme grundlag for afsætningen. Det afspejler den fundamentalt gode udvikling, der ligger i de besparelser, vi har fået i rumopvarmningssektoren. Jeg mener, der er grund til at sige, at jeg er enig i fru Lone Dybkjær's og andres betragtninger, at denne nødvendige justering afspejler, at vi gør det bedre end før, en række af tiltagene virkede.

Vi fremlægger dette forslag på nuværende tidspunkt, inden denne justering og særlige gennemgang af projektet er færdig, fordi det allerede i EP 81-beregningernes sammenhæng har været klart, at der er en fordel ved at afsætte så meget som muligt af gassen på

den type marked, der kan etableres i Midt- og Nordjylland.

Når D.O.N.G.s statusrapport er et nødråb og bruges som et argument nærmest i retning af at reducere fornuften i dette forslag, så synes jeg, man skal referere korrekt, nemlig ved at sige, at der i D.O.N.G.s statusrapport også indgår, at man for at forbedre projektet, også set med D.O.N.G.s øjne, bør sige ja hurtigst muligt til gas i Midt- og Nordjylland. Det er den sammenhæng, man skal drage frem, hvis man vil bruge D.O.N.G.s advarende pegefinger. Den siger netop: vær venlig at vedtage dette her hurtigst muligt, det vil være en hjælp for projektet. Så jeg mener, at der er det beslutningsgrundlag, som i de store linjer, vi skal beskæftige os med her i folketinget, gør det forsvarligt at realitetsbehandle og beslutte i sagen.

Til hr. Ivar Hansen vil jeg sige vedrørende spørgsmålet om kernekraft, at aftalen mellem socialdemokratiet og venstre ikke gik på, at der skulle træffes beslutning om kernekraft på et bestemt tidspunkt, men at man stillede mod, når tingene var afklaret og belyst, at træffe beslutningen. Beslutningen var ikke dengang, at man skulle sige ja, men at man skulle stile mod en afklaring. Derfor er det forkert at trække den så hårdt i ørerne at sige, at der har været lagt op til et ja til kernekraft sammenkædet med naturgasprojektet. Der har været sagt ja til at tilstræbe en afklaring, og det vil vi fortsat gøre, så snart det er fornuftigt og forsvarligt at gøre det.

Så vil jeg sige noget om ordet »optimisme«, som hr. Ivar Hansen nævnte. Han tvivler på, om min optimisme kan holde. Ja, det kan man jo altid gøre; det kan vi tale om om 20 år, når vi ser, hvordan tilbagebetalingen af det udlæg, der skal til for at få det her op at stå, er forløbet. Men jeg kan ikke se andet, end at for at gøre det, der er fornuftigt og rigtigt, så er det nødvendigt også at bære med og komme med noget optimisme og bidrage til at løse problemerne hen ad vejen fremfor lidt mavesurt og negativt kun at pege på problemerne og ikke komme med løsninger på problemerne. Ellers kan det godt blive lidt tungt.

Til hr. Maisted, som advarede mod konsekvenserne med hensyn til lånoptagelse osv., vil jeg sige, at dette projekt jo bliver løbende vurderet af andre end os i denne sal. Det bliver også løbende vurderet af den internati-